

ЗАКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЯК ЄДИНЕ МОЖЛИВЕ ЗАКОННЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ РІШЕННЯ ПРОКУРОРА У ВИПАДКУ ЗАКІНЧЕННЯ СТРОКУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Моренко В.І.,

аспірант відділу проблем кримінального права,
кримінології та судоустрою
Інституту держави і права
імені В.М. Корецького НАН України
e-mail: morevlad7@gmail.com

Моренко В.І. Закриття кримінального провадження як єдине можливе законне процесуальне рішення прокурора (сторони обвинувачення) у випадку закінчення строку досудового розслідування.

Одним із фундаментальних завдань кримінального провадження, закріпленим у Кримінальному процесуальному кодексі України (КПК України), є забезпечення права кожного учасника на належну правову процедуру. Це передбачає дотримання розумних строків розслідування та судового розгляду, що гарантує захист від безпідставного обвинувачення та затягування процесу.

У статті розглянуто проблему закриття кримінального провадження у зв'язку із закінченням строку досудового розслідування як єдиного можливого законного процесуального рішення прокурора. Досліджено нормативно-правові аспекти, що регулюють строки досудового розслідування, зокрема норми Кримінального процесуального кодексу України та їх тлумачення у судовій практиці. Аналізується вплив неоднозначного правозастосування на забезпечення принципу розумності строків та дотримання прав учасників кримінального провадження. Акцентовується увага на важливості дотримання строків розслідування як одного з ключових чинників забезпечення ефективності кримінального судочинства. Доведено, що несвоєчасне прийняття рішення про закриття кримінального провадження може порушувати права підозрюваних, зокрема право на свободу та особисту недоторканність, а також принцип верховенства права. Наведено статистичні дані щодо кількості закритих проваджень та дисциплінарної відповідальності прокурорів за направлення обвинувальних актів поза межами визначених законом строків. Досліджено питання дискреційних повноважень прокурора щодо прийняття процесуального рішення про закриття кримінального провадження. Автор підкреслює, що у разі закінчення строків досудового розслідування, встановлених ст. 219 КПК України, прокурор зобов'язаний ухвалити рішення про закриття провадження, а не має дискреційного права щодо цього питання. У статті також аналізуються можливі наслідки недотримання цієї норми, включаючи визнання доказів недопустимими та уникнення відповідальності особами, які вчинили кримінальні правопорушення.

Запропоновано вдосконалення механізму дотримання розумних строків розслідування через розширення повноважень слідчих суддів щодо контролю за строками досудового розслідування. Обґрунтовано необхідність внесення змін до КПК України, що передбачатимуть більш чіткий судовий контроль за законністю продовження строків досудового розслідування та забезпечення єдиної правозастосовної практики у цій сфері.

Ключові слова: закриття кримінального провадження, строки досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя, розумні строки, дискреційні повноваження.

Morenko V.I. Closure of criminal proceedings as the only possible lawful procedural decision of the prosecutor in case of expiration of the pre-trial investigation period.

One of the fundamental tasks of criminal proceedings, enshrined in the Criminal Procedure Code of Ukraine (CPC of Ukraine), is to ensure the right of each participant to due process of law. This implies compliance with reasonable time limits for investigation and trial, which guarantees protection against unfounded accusations and delays in the process.

The article examines the issue of closing criminal proceedings due to the expiration of the pre-trial investigation period as the only possible lawful procedural decision of the prosecutor. The regulatory and legal aspects governing the pre-trial investigation periods, particularly the norms of the Criminal Procedure Code of Ukraine and their interpretation in judicial practice, are studied. The impact of ambiguous law enforcement on ensuring the principle of reasonable timeframes and upholding the rights of participants in criminal proceedings is analyzed. Attention is focused on the importance of adhering to investigation

deadlines as a key factor in ensuring the effectiveness of criminal justice. It is argued that the untimely decision to close criminal proceedings may violate the rights of suspects, including the right to freedom and personal inviolability, as well as the rule of law. Statistical data on the number of closed proceedings and disciplinary responsibility of prosecutors for submitting indictments beyond the statutory deadlines are provided. The issue of the prosecutor's discretionary powers regarding the procedural decision to close criminal proceedings is explored. The author emphasizes that upon the expiration of the pre-trial investigation periods established by Article 219 of the CPC of Ukraine, the prosecutor is obliged to decide to close the proceedings and does not have discretionary power over this issue. The article also analyzes the possible consequences of non-compliance with this norm, including the recognition of evidence as inadmissible and the avoidance of responsibility by persons who have committed criminal offenses.

Improvements to the mechanism for adhering to reasonable investigation deadlines are proposed by expanding the powers of investigating judges to monitor pre-trial investigation deadlines. The necessity of amending the CPC of Ukraine to provide for clearer judicial control over the legality of extending pre-trial investigation periods and ensuring uniform law enforcement practice in this area is substantiated.

Key words: closing of criminal proceedings, pre-trial investigation time limits, prosecutor, investigating judge, reasonable time limits, discretionary powers.

Постановка проблеми. Одним із основних завдань кримінального провадження є забезпечення законності та дотримання прав усіх його учасників. Дотримання строків досудового розслідування є критично важливим для гарантування справедливого судочинства та запобігання безпідставному переслідуванню осіб. Водночас на практиці виникають труднощі у застосуванні норм КПК України щодо продовження строків досудового розслідування, що призводить до неоднозначного правозастосування, порушення прав учасників кримінального провадження та суперечливих судових рішень. Зокрема, актуальним є питання обов'язку прокурора закривати кримінальне провадження у разі закінчення строків досудового розслідування, що потребує додаткового дослідження та вдосконалення нормативного регулювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми закриття кримінального провадження були предметом наукового інтересу учених радянської доби, сучасних українських науковців, як-то: Ю.В. Баулін, С.М. Благодир, В.С. Благодир, Г.І. Глобенко, Ю.М. Грошевой, В.С. Зеленецький, Я.О. Мотовиловкер, Д.П. Письменний, Г.В. Рось, В.М. Федченко, Г.П. Хімичова, М.Є. Шумило, О.Є. Соловйова, О.В. Волинська, А.Я. Дубинський, О.Ю. Татаров та ін.. Питанням закриття кримінального провадження у зв'язку з закінченням строків досудового розслідування наразі активно обговорюють практикуючі юристи, адвокати та судді, а саме: В. Гук, А. Іванець, В. Михайленко, Р. Шестопалов, О. Клименко, І. Мустаца, О. Троян, О. Шевченко, А. Бутенко, Д. Гадомський та А. Слюсар.

Практикуючі юристи в галузі кримінального права виявляють особливий інтерес до даного дослідження, оскільки воно не лише має теоретичне значення, але й безпосередньо стосується їхньої повсякденної практики. Постійна необхідність вирішення тактичних і технічних питань, що виникають у зв'язку з предметом дослідження, підтверджує його актуальність та практичну значущість для правозастосовного процесу.

Метою дослідження є аналіз правового регулювання строків досудового розслідування та порядку їх продовження, визначення проблемних аспектів у застосуванні відповідних норм КПК України та розробка пропозицій щодо удосконалення механізму закриття кримінального провадження. Дослідження спрямоване на забезпечення балансу між правами особи, що притягається до кримінальної відповідальності, та ефективністю кримінального провадження, а також на вдосконалення судового контролю за дотриманням процесуальних строків.

Виклад основного матеріалу. У правовій літературі різні аспекти закриття справи як форми закінчення досудового слідства аналізували О.Ю. Татаров, В.І. Галаган, Ю.М. Грошевий, А.Я. Дубинський, М.А. Погорецький, та інші вчені-процесуалісти.

У кримінально-процесуальній науці немає єдиного підходу до визначення поняття «закриття кримінального провадження». На думку Ю.М. Грошевого і М.А. Погорецького, закриття провадження у кримінальній справі є процесуальною гарантією проти необґрунтованого притягнення особи до кримінальної відповідальності [1, с. 226].

У свою чергу, А.Я. Дубинський відзначає, що закриття кримінальної справи є заключним етапом розслідування, на якому уповноважений державою орган підводить підсумок виконаній роботі, аналізує й оцінює сукупність зібраних доказів, а також розв'язує інші питання, що впливають із прийнятого рішення по суті справи [2, с. 12].

Не заперечуючи правильність наведених думок, ми вважаємо, що поняття закриття кримінального провадження об'єднує в собі як думки висловлені Дубинським А.Я. так і Ю.М. Грошевого та М.А. Погорецького та є заключним етапом розслідування, на якому уповноважений державою орган підводить

підсумок виконаній роботі, аналізує й оцінює сукупність зібраних доказів, та є процесуальною гарантією проти необґрунтованого притягнення особи до кримінальної відповідальності.

Порядок закриття кримінального провадження – це законодавчо визначений процес (сукупність процесуальних актів), що здійснюються відповідною уповноваженою від імені держави особою у разі встановлення на те відповідних фактичних даних.

Так, у главі 24 КПК України, зазначаючи форми закінчення досудового розслідування, прокурора наділено повноваженнями, які він реалізує під час закінчення досудового розслідування, зокрема при закритті кримінального провадження.

Важливим є положення, згідно з яким особа має право на розгляд обвинувачення проти неї в суді у «найкоротший строк» або на його припинення шляхом закриття провадження (ч. 1 ст. 283 КПК України).

Натомість прокурор зобов'язаний у «найкоротший строк» після повідомлення особі про підозру здійснити одну з таких дій (ч. 2 ст. 283 КПК України):

- закрити кримінальне провадження;
- звернутися до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності;
- звернутися до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру [3, с. 705].

Наведені норми відтворено з урахуванням положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод щодо права на судовий розгляд «впродовж розумного строку» [4].

Розумні строки не можуть перевищувати передбачені цим Кодексом строки виконання певних процесуальних дій або прийняття окремих процесуальних рішень (ч. 1 ст. 28 КПК).

Цілком слушно з цього приводу зазначає О.М. Толочко, що, вживаючи словосполучення «у найкоротший строк», Україна запроваджує більш високі стандарти, аніж передбачено Конвенцією упродовж розумних строків [5, с. 58].

За даними Єдиного звіту про кримінальні правопорушення форми № 1, прокурорами за січень – грудень 2022 року за п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК закрито 5183 кримінальні провадження, а згідно з інформаційно-аналітичною системою «Облік та статистика органів прокуратури» судами у той самий період закрито 401 кримінальне провадження [6, с. 6].

Закріплюючи положення п. 3 ст. 121 Конституції України у нормах КПК України, законодавець визначає, що прокурор здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва та наводить перелік повноважень, якими його наділяє (ч. 2 ст. 36 КПК України). Разом з тим, на думку законодавця, прокурор під час досудового розслідування може здійснювати й інші повноваження (п. 21 ч. 2 ст. 36 КПК України), які містяться у нормах деяких статей КПК України.

Згідно з абз. 1 п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України кримінальне провадження закривається в разі, якщо після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений статтею 219 цього Кодексу, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи.

Із вищенаведених норм вбачається, що кримінальний процесуальний закон пов'язує настання у прокурора обов'язку щодо закриття кримінального провадження на підставі п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України із закінченням строку досудового розслідування [7].

Відповідно до ч. 4 ст. 284 КПК України про закриття кримінального провадження слідчий, прокурор приймає постанову, яку може бути оскаржено у порядку, встановленому КПК України.

Таким чином, обов'язок прокурора прийняти процесуальне рішення у формі постанови про закриття кримінального провадження, якщо після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений ст. 219 КПК України, чітко визначений чинними нормами КПК України.

Зокрема, на думку Мурзановської А.В., Пожар В.Г. та Шиліна Д.В., повноваження щодо закриття кримінального провадження у зв'язку з закінченням його строків, на стадії досудового розслідування мають покладатись виключно на прокурора та входять до виключних повноважень прокурора [8].

Не зовсім погоджуємось з такою точкою зору та хочемо зауважити, що прокурору як посадовій особі надана свобода діяти на свій розсуд, тобто, оцінюючи ситуацію, вибирати один із кількох варіантів дій (або утримуватися від дій) чи один із варіантів можливих рішень [9, с. 277]. Закон України «Про прокуратуру» встановлює, що прокурор зобов'язаний діяти лише на підставі, в межах та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (п. 3 ч. 4 ст. 19) [10].

Дискреційні повноваження виникають на основі закону, який встановлює межі повноважень посадової особи у кримінальному провадженні. Таким законом для прокурора є Кримінальний процесуальний кодекс України.

Хотілось би зазначити, що хоч прокурор і наділений дискреційними повноваженнями, проте варто зазначити, що дискреційні повноваження прокурора виникають на підставі законодавчо закріплених

норм і мають здійснюватися в межах тих цілей, які ставляться до діяльності прокурора у кримінальному провадженні і тільки в межах чітко передбачених законом.

Рішення, які приймаються слідчим, прокурором, як суб'єктами кримінального провадження, є індивідуальними актами застосування права.

Загальною ознакою процесуальних рішень, як актів застосування норм матеріального і процесуального права є те, що вони містять відповіді на правові питання, що і відрізняє їх від таких процесуальних актів, в яких закріплюється факт проведення, зміст і результати процесуальних дій.

У процесуальній літературі механізм прийняття слідчим, прокурором процесуальних рішень розглядають як переробку нормативної і доказової інформації, формування ставлення до встановлених фактичних обставин з метою вчинення процесуальних дій, передбачених законом, тобто прийняття рішень [11, с. 20]. Процес прийняття рішень в кримінальному провадженні поділяють на три стадії (етапи): інформаційну, аналітичну, заключну [12, с. 15].

Як зазначає Бажанов М.І., вихідним елементом законності виступає обов'язковість закону, його неухильне виконання. Кожен процесуальний акт в кримінальному провадженні може бути визнаний законним лише тоді, коли: 1) його винесення передбачено кримінальним процесуальним законом; 2) він винесений компетентним органом; 3) він постановлений за наявності до того умов і підстав, визначених законом; 4) його винесенню передують виконання усіх необхідних процесуальних дій; 5) він оформлений у відповідності з процесуальною формою і містить усі необхідні для нього реквізити [13, с. 16].

У першу чергу законність процесуального рішення слідчого, прокурора визначається тим, що його винесення повинно бути передбачено кримінальним процесуальним законом. Це означає, що слідчий, прокурор у конкретній правовій ситуації вправі прийняти лише те рішення, яке передбачено нормами кримінального процесуального закону.

Вимога обґрунтованості стосується фактичних підстав рішення, що приймається, і тому обґрунтованість багатьма авторами визначається як відповідність висновків, викладених у рішенні, фактичним обставинам, які встановлені під час досудового розслідування [13, с. 13].

Н.В. Глинська вважає, що обґрунтованість процесуального рішення являє собою підтвердження правильності всіх висновків, які містяться в конкретному акті, з посиланнями на певні норми права, сукупністю доказів та взаємопов'язаних з ними переконливих доводів [14, с. 178].

Окрім того, свою позицію щодо реалізації прокурором повноважень при вирішенні питання про закриття кримінального провадження на підставі абз. 1 п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України були висловлені безпосередньо Офісом Генерального прокурора.

Зокрема, Організаційно методичним відділом Офісу Генерального прокурора були видані Рекомендації щодо Особливості реалізації прокурором повноважень при вирішенні питання про закриття кримінального провадження на підставі абз. 1 п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України, які схвалені рішенням методичної ради від 06.07.2023 (далі – Рекомендації).

Як зазначається у Рекомендаціях для забезпечення практичної реалізації наведених гарантій абз. 1 п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК встановлено, що кримінальне провадження закривається у разі, якщо після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений ст. 219 цього Кодексу, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи. Відповідно до п. 9 ч. 2 ст. 36, ч. 2 ст. 283 КПК прокурор зобов'язаний у найкоротший строк після повідомлення особі про підозру здійснити одну з таких дій: закрити кримінальне провадження; звернутися до суду з обвинувальним актом, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності чи застосування примусових заходів медичного або виховного характеру [6, с. 6].

Повністю підтримуємо думку викладену у Рекомендаціях, що закриття кримінального провадження у разі закінчення строку досудового є обов'язком, а не правом прокурора.

Необхідно зазначити, що у 2021 – 2022 роках за рішеннями Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів (далі – Комісія) притягнуто до дисциплінарної відповідальності **35** прокурорів за фактами направлення до суду обвинувальних актів поза межами строку досудового розслідування, визначеного ст. 219 КПК України, що стало причиною закриття судом кримінальних проваджень на підставі п. 10. ч. 1 ст. 284 КПК України та призвело до уникнення відповідальності особами, у діяннях яких містилися ознаки кримінального правопорушення. У тому числі накладено дисциплінарні стягнення у вигляді догани – **29** та заборони на строк до одного року на переведення до органу прокуратури вищого рівня чи на призначення на вищу посаду в органі прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, – **6** [6, с. 54].

Низкою рішень Комісії констатовано невиконання чи неналежне виконання прокурорами службових обов'язків, що потягло застосування п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК, не тільки при здійсненні нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, а також під час реалізації процесуальних повноважень на стадії судового провадження [6, с. 54].

З вищевикладеного вбачається, що у практиці правоохоронних органів закриті справи зазвичай рахують як негатив у діяльності сторони обвинувачення. Керівники зазвичай вважають, що "правильне" провадження у справі має завжди завершуватись складанням обвинувального висновку та направленням кримінальної справи до суду. В окремих випадках закриття кримінальної справи навіть пов'язують з небезкорисним намаганням слідчого "посприяти" особі, яка вчинила злочин, ухилитись від відповідальності.

Як слушно з цього приводу зазначає В.Т. Маляренко, якщо б законодавець вимагав при порушенні кримінальної справи обов'язково знати і мати в наявності всі ознаки складу злочину і всю доказову інформацію, то він не передбачав би проведення досудового слідства взагалі та можливості закрити порушену кримінальну справу за відсутністю події або складу злочину, за недоведеністю участі обвинуваченого у вчиненні злочину, у зв'язку з закінченням строку досудового розслідування після повідомлення особі про підозру або за іншими підставами [15, с. 211].

На нашу думку, практика сторони обвинувачення щодо необхідності направлення обвинувального акту до суду у будь-якому випадку та безпідставна бездіяльність щодо не закриття кримінальних проваджень чи необґрунтованої відмови у задоволенні клопотань про закриття кримінального провадження напряду впливає на права особи, які продовжують обмежуватись в незаконний спосіб, зокрема, після закінчення строку досудового розслідування.

Проаналізувавши вищезазначену проблему, хочемо наголосити, що положеннями п. 10 ч. 1 ст. 284 встановлено, що кримінальне провадження закривається в разі, якщо після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений статтею 219 цього Кодексу, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи.

В даному випадку не передбачено дискреційних повноважень прокурора щодо прийняття або не прийняття рішення про закриття кримінального провадження у разі закінчення строків, а чітко визначено, що кримінальне провадження закривається у разі закінчення строків. Обов'язок прокурора закрити кримінальне провадження, якщо після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, чітко визначений чинними нормами КПК України.

У постанові Верховного суду від 03.03.2021 у справі № 320/4182/20 Верховний Суд зазначає, що поняття дискреційних повноважень наведене у Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи № R (80)2, яка прийнята Комітетом Міністрів 11.03.1980 на 316-й нараді, відповідно до якої під дискреційними повноваженнями слід розуміти повноваження, які адміністративний орган, приймаючи рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду, тобто, коли такий орган може обирати з кількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за даних обставин [16].

Виходячи з вищенаведеної позиції Верховного суду дискреційні повноваження існують у разі наявності декількох можливих варіантів прийняття рішення, за яких прокурор/слідчий як самостійна процесуальна особа може прийняти будь-яке рішення з доступних і ці варіанти є законними.

На нашу думку, обов'язок прокурора щодо закриття кримінального провадження на підставі п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України не віднесений законодавцем до дискреційних повноважень прокурора. Оскільки, у разі настання визначеної КПК України умови, зокрема, такої як закінчення строку досудового розслідування, визначеного ст. 219 КПК України, після повідомлення особі про підозру, прокурор саме зобов'язаний прийняти конкретне процесуальне рішення - постанову про закриття кримінального провадження, а не має право на його прийняття.

Наслідком недотримання прокурором належної процедури, як складового елементу принципу верховенства права є визнання доказів, одержаних в ході досудового розслідування недопустимими на підстав ст. 86, ст. 87 ч. 3 п. 2 КПК України, як таких, що зібрані (отримані) неуповноваженими особами (органом) у конкретному кримінальному провадженні, з порушенням установленого законом порядку. Тому, зауважуємо, що у подальшому всі докази, які можуть бути надані стороною обвинувачення у кримінальному провадженні під час розгляду обвинувального акту щодо підозрюваного у кримінальному провадженні, можуть бути визнані недопустимими, оскільки була недотримана належна процедура проведення та завершення досудового розслідування у ньому.

Таким чином, при недотриманні стороною обвинувачення граничних строків проведення досудового розслідування, Закриття кримінального провадження прокурором на підставі п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України є єдиним законним процесуальним рішенням прокурора.

Висновки. Дотримання строків досудового розслідування є невід'ємною складовою забезпечення справедливого судочинства. Недотримання цих строків призводить до порушення прав підозрюваних, суперечливої судової практики та ризику ухилення винних осіб від відповідальності. Аналіз правозастосовної практики показав, що у разі закінчення строків досудового розслідування прокурор не має дискреційних повноважень щодо його продовження і зобов'язаний ухвалити рішення про закриття кримінального провадження.

Важливим напрямом подальших досліджень є розгляд міжнародного досвіду у сфері процесуальних строків та впровадження кращих практик у національне законодавство.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінально-процесуальний кодекс України : станом на 1 вересня 2001 р. / упоряд.: Ю.М. Грошевий, М.А. Погорецький. Харків: Арсіс, ЛТД, 2001. 447 с.
2. Дубинский А.Я. Прекращение уголовного дела в стадии дознания и предварительного следствия: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Киев, 1971. 23с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: в 2 т. / О.М. Бандурка та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація та ін. Харків: Право, 2013. Т. 1. 768 с.
4. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини) від 04.11.1950 ратифікована Законом № 475/97-ВР від 17.07.1997. Дата оновлення: 01.08.2021. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004/ed20210801#Text (дата звернення: 24.02.2025).
5. Толочко О.М. Роль рішень Європейського суду з прав людини в механізмі кримінального процесуального регулювання. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2012. № 3. С. 56–61. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vnapr_2012_3_12.pdf (дата звернення: 25.02.2025).
6. Рекомендації «Особливості реалізації прокурором повноважень при вирішенні питання про закриття кримінального провадження на підставі абз. 1 п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України», схвалені рішенням методичної ради Офісу Генерального прокурора від 06.07.2023 (протокол № 4). URL: https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=234285 (дата звернення: 25.02.2025).
7. Кримінальний процесуальний кодекс: Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. Дата оновлення: 26.12.2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 26.02.2025).
8. Мурзановська А.В., Пожар В.Г., Шилін Д.В. Закриття кримінального провадження в контексті дотримання презумпції невинуватості та розумних строків: окремі теоретико-методологічні та праксеологічні аспекти. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2022. № 56. С. 84–88. URL: <http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc56/18.pdf> (дата звернення: 28.02.2025).
9. Шатрава С.О. Дискреційні повноваження працівників ОВС як корупційний ризик у діяльності органів внутрішніх справ. *Порівняльно-аналітичне право*. 2013. № 2. С. 276–277. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/f4a6c49b-e0f1-4c10-98b9-e36dc60698cf/content> (дата звернення: 28.02.2025).
10. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII. Дата оновлення: 18.12.2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text> (дата звернення: 28.02.2025).
11. Дубинский А.Я. Исполнение процессуальных решений следователя (правовые и организационные проблемы). Киев: Наукова думка, 1984. 184 с.
12. Михайленко О.Р. Складання процесуальних актів у кримінальних справах: навчальний посібник. Київ: Юрінком Інтер, 2000. 256 с.
13. Бажанов М.И. Законность и обоснованность основных судебных актов в советском уголовном судопроизводстве: автореф. дис. ... д-р юрид. наук: 12.00.09. Харьков, 1967. 35 с. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/15343/1/Bazhanov_1967.pdf (дата звернення: 03.03.2025).
14. Глинська Н.В. Обґрунтованість процесуальних рішень як невід'ємний компонент забезпечення права обвинуваченого на захист. *Право обвинуваченого на кваліфікований захист та його забезпечення: матеріали міжнар. наук.-практ. семінару, м. Харків, 1–2 грудня 2005 р.* Київ: ЦНТ «Гопак», 2006. С. 176–178.
15. Маляренко В.Т. Кримінальний процес України : Стан та перспективи розвитку: навчальний посібник. Київ: Вид. Дім «Ін Юре», 2004. – 600 с.
16. Постанова Верховного Суду від 03.03.2021 р., судова справа № 320/4182/20. Єдиний державний реєстр судових рішень. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95364057> (дата звернення: 03.03.2025).